

Arrest

nr. 70 968 van 29 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juli 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. ZENNER, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 augustus 2009 is verzoeker toegekomen in België.

Op 28 september 2009 dient hij een aanvraag in tot inschrijving als werknemer. Op dezelfde dag wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bijlage 8.

Op 23 oktober 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 25 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 augustus 2011. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van G., J. geboren te (...) van Tsjechische Republiek nationaliteit.
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.
Reden van de beslissing:*

Betrokkene diende op 28.09.2009 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als werknemer en verkreeg de bijlage 8 op 28.09.2009 en de E-kaart op 23.10.2009. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene totaal gewijzigd is.

Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 29.10.2009 niet meer is tewerkgesteld. Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 29.10.2009, wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig artikel 42bis §2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer (artikel 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980).

Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Op 0.4.06.20.11 werd de dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene bij gebrek aan economische activiteiten beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in zijn levensonderhoud te voorzien, minstens sinds juni 2010. Het betreft een leefloon in categorie 1 als samenwonende sinds 01.06.2010. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsnorm, motiveringsbeginsel, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 40, § 4, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing stelt zonder verdere motivering dat, indien de verzoeker op heden nog werkzoekende zou zijn in de zin van art. 40 §4, 10 van de wet van 15 december 1980 en hij een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, er verwacht zou mogen worden dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Deze beslissing is genomen zonder enig verder onderzoek of verzoek aan de verzoeker om zich op heden te verantwoorden ten aanzien van het gebrek aan werk dat hij in het verleden heeft gehad, dan wel of hij op heden werk heeft.

De verzoeker was in het bezit van een E-kaart en was derhalve steeds en continu op zoek naar werk. Hij moet hiervoor geen nieuwe E-kaart aanvragen, noch melding maken m.b.t. zijn nieuw werk.

Een beslissing genomen op basis van gegevens van twee jaar oud, kan niet voldoende geschraagd worden zonder dat aan de rechtsonderhorige lastens wie de beslissing wordt genomen de kans wordt geboden om aan te tonen dat hij op heden aan de voorwaarden voldoet.

De verzoeker heeft op dit moment opnieuw werk. Hij kan een arbeidscontract voorleggen.

Derhalve toont hij aan dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is en minstens niet zorgvuldig is genomen, gelet op het feit dat hij wel degelijk werkzoekende was en dat hij kort voor of kort na de beslissing een contract heeft ondertekend dat recent is ingegaan.

De bestreden beslissing is dan ook een schending van art. 40 §4, 10 van de wet van 15 december 1980, nu zij ten onrechte zegt dat verzoeker niet als werkzoekende kan worden beschouwd gezien hij in tussentijd allang had moeten werken. Deze motivering kan nooit op een ernstige wijze worden genomen wanneer de onderhorige niet wordt geraadpleegd teneinde een actuele stand van zaken te geven.

Van de overheid die de bestreden beslissing heeft genomen dient te worden verwacht dat zij op zorgvuldige wijze de feitenvinding en de juridische situatie onderschouwt alvorens tot een beslissing te komen. Zo niet, schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel en schendt zij evenzeer art. 40 §4, 10 van de wet van 15 december 1980.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden omschreven als een beginsel van behoorlijk bestuur, waarbij de overheid verplicht zorgvuldig te werk moet gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor moet zorgen dat alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier degelijk zijn geïnventariseerd en gecontroleerd, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig zijn ingeschat en afgewogen, dermate dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Gelet op het feit dat de verzoeker op heden werk heeft en dat de overheid, zonder verzoeker op voorhand een brief te sturen of te vragen langs te komen teneinde zijn huidige situatie kenbaar te maken, een beslissing heeft genomen op basis van gegevens die twee jaar oud zijn, kon zij de bestreden beslissing niet schragen zonder het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel te schenden. Daarenboven is het begrip 'werkzoekende' niet uitdrukkelijk gedefinieerd in art. 40 §4, 10 van de wet van 15 december 1980, zodat dit in zijn gebruikelijke betekenis moet worden aanzien. Het begrip dient te worden ingevuld als zijnde diegene die werk zoekt, hetgeen impliceert dat hij een inspanning levert om ervoor te zorgen dat hij aan werk geraakt. Op heden is zulks gerealiseerd. Gelet op het feit dat dit niet van de ene dag op de andere kan gebeuren, heeft de verzoeker derhalve in de praktijk aangetoond dat hij wel degelijk de nodige inspanningen heeft geleverd. Daarenboven heeft hij niet de mogelijkheid gehad om in het kader van zijn dossier concreet aan te tonen dat hij de nodige inspanningen leverde via sollicitaties en andere zaken teneinde aan de bak te komen als werkzoekende en effectief tot het aangaan van een arbeidsovereenkomst te kunnen overgaan.

Gelet op het feit dat de administratieve overheid die de bestreden beslissing heeft genomen niet verzocht heeft aan de verzoeker om de nodige stavingstukken voor te leggen teneinde deze beslissing te nemen, heeft zij niet in feiten en in rechte voldoende argumenten en middelen gehanteerd teneinde de verzoeker te laten aantonen dat hij inspanningen heeft geleverd om als werkzoekende te worden beschouwd in de zin van de wet.

Derhalve is de bestreden beslissing nietig, nu zij niet zorgvuldig, ongemotiveerd en minstens met schending van art. 40 §4, 10 van de Vreemdelingenwet is genomen.

De verzoeker toont in de stukken ook aan dat hij een zeer ernstig gehoorprobleem heeft. Door het AZ Jan Palfijn werd hij zelfs ongeschikt verklaard om te werken. Hij onderging diverse operaties en medische begeleiding teneinde voor dit gehoorprobleem een oplossing te vinden.

Ondanks deze ongeschiktheid, drong de verzoeker in het verleden telkenmale aan op werk en heeft hij een zeer sterke wil getoond om te werken, zodat hij als werkzoekende moet worden beschouwd.

De verzoeker heeft, gelet op het gebrek aan verzoek hiertoe, niet de mogelijkheid gehad om zijn pogingen te laten attesteren en toe te voegen aan het dossier. Nochtans was dit nodig om een zorgvuldige beslissing te nemen. Zo stelt mevrouw M. R. van de VDAB uitdrukkelijk dat de verzoeker in de trajectovereenkomst en de verschillende gesprekken die plaatsgevonden hebben in het kader van een intensieve begeleiding bij het zoeken naar werk, een zeer dringende wens heeft om aan het werk te komen, voornamelijk als magazijnier.

De verzoeker ondervond evenwel steeds grote problemen omwille van het feit dat hij de Nederlandse taal moeilijk kon vatten, en dit voornamelijk omwille van het gehoorprobleem zoals bewezen in de stukken in bijlage.

De verklaring van de VDAB stelt zeer uitdrukkelijk:

“...

Stappen en acties in het traject

Intensieve begeleiding naar werk

Wil eigenlijk asap aan het werk als magazijnier, maar NL is nog zwak

...

Toeleiding naar tewerkstelling in werkervaring (vroegere WEP+)

Zou middel zijn om werk en Nederlands te combineren

Februari 2011: De klant wil asap werken, maar afgesproken dat hij eerst naar de dokter gaat omwille van medisch probleem, verder NL volgt en binnen 1 maand opnieuw evalueren of werk zoeken nu realistisch is

Maart 2011: Jan wil werken of een korte opleiding volgen. Gesprek bij Job&Co: Mag nog niet starten met opleiding Bakker omwille van beperkt Nederlands

Mei 2011: Jan heeft verslag van specialisten moet hulpmiddelen aankopen omwille van een gehoor probleem. Kan zich dit financieel niet permitteren en doet aanvraag aan OCMW voor terugbetaling.

Juni 2011: Jan gaat nog steeds naar Job&Co omdat hij de korte opleiding bakker wil volgen om dan te werken.

Nog geen verslag van OCMW ivm terugbetaling hoorapparaten.

Jan mag starten in januari 2012 met opleiding Bakker, volgt ondertussen verder NL.

Augustus 2011: Goedkeuring voor terugbetaling van OCMW ivm hoorapparaten.

Ondertussen wil Jan toch nog kans krijgen in een WEP+. Hij gaat op gesprek voor werk als vrijwilliger bij Sportnetwerk vzw.

..."

Uit dit document van de VDAB blijken de niet onbelangrijke inspanningen van de verzoeker om werk te vinden en de moeilijkheden die hij daarbij ondervond en overwon ingevolge zijn medische handicap.

In die zin kan de verzoeker, zoals in de bestreden beslissing ten onrechte wordt aangegeven, niet worden verweten dat hij geen inspanningen zou hebben geleverd of niet als werkzoekende zou kunnen worden beschouwd. Mocht het attest of een verklaring van de VDAB kunnen worden voorgelegd, had de bestreden beslissing er vermoedelijk anders uitgezien.

De bestreden beslissing is dan ook een schending van art. 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet en minstens een schending van de motiveringsverplichting op basis van het motiveringsbeginsel inclusief het zorgvuldigheidsbeginsel, nu een belangrijk attest van de daartoe bevoegde instantie, de VDAB, niet kon worden voorgelegd door de verzoeker voorafgaand aan de beslissing omdat er niet naar gevraagd werd. Nochtans had dit een essentieel ander beeld gegeven omtrent de verzoeker voor de feitelijke en juridische bevindingen zoals deze opgenomen zijn in de bestreden beslissing."

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat hij niet meer kan worden beschouwd als werknemer en evenmin voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende. Bovendien worden hem bestaansmiddelen ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat niet in overeenstemming is met artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en hij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet verlengen van het tijdelijk verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing is genomen zonder enig verder onderzoek of verzoek aan hem om zich te verantwoorden over zijn werksituatie.

In overeenstemming met de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 september 2009 een verblijfsrecht heeft aangevraagd als werknemer. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Op 23 oktober 2009 wordt hij in het bezit gesteld van een E-kaart. Verweerder kan, met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Verweerder heeft na raadpleging van de gegevensbank van de RSZ vastgesteld dat verzoeker sinds 29 oktober 2009 niet meer was tewerkgesteld. Verweerder stelt tevens vast dat verzoeker tot 25 juli 2011 (datum waarop de bestreden beslissing is genomen) niet meer tewerkgesteld was. Dit is meer dan zes maanden. Verweerder oordeelt dat verzoeker na ruim 18 maanden werkloosheid geen reële kans meer maakt op tewerkstelling. Bovendien is verweerder ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid. Uit deze inlichting blijkt dat verzoeker financiële steun ontvangt van het OCMW, minstens sinds juni 2010. Op basis van deze beschikbare gegevens stelt verweerder vervolgens op kennelijk redelijke wijze vast dat verzoeker niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden bepaald in artikel 40, § 4, 1°, 2° en in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dient verweerder niet ‘verder te onderzoeken’ of een ‘verzoek’ te richten aan verzoeker alvorens de bestreden beslissing te nemen. Verweerder beschikte over voldoende gegevens om na te gaan of aan de verblijfsvoorwaarden werd voldaan. In de mate verzoeker van mening is dat hem niet werd verzocht zich te verantwoorden over het gebrek aan werk, merkt de Raad bovendien op dat uit artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat verzoeker dient te bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zijn oordeel bij het nemen van een beslissing heeft gesteund op basis van alle relevante gegevens van het dossier. *In casu* dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Verzoeker die om een inschrijving heeft verzocht als werknemer dient bijgevolg in het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting de overheid te informeren over het ‘gebrek aan werk’ en de eventuele inspanningen voor te leggen waaruit blijkt dat hij een ‘reële kans’ op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt.

Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij “*kort voor of kort na de beslissing een contract heeft ondertekend dat recent is ingegaan*”, merkt de Raad op dat verzoeker dit arbeidscontract thans niet voorlegt. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing kennis had of kon hebben van dit arbeidscontract.

Waar verzoeker stelt dat verweerder de beslissing heeft genomen op basis van gegevens die twee jaar oud zijn, kan hij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gegevensbank van de RSZ is geraadpleegd op 25 juli 2011 en dat verweerder op 4 juni 2011 werd ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid. Verweerder heeft de bestreden beslissing aldus genomen op basis van zeer recente gegevens of inlichtingen.

Verzoeker wijst op zijn gehoorprobleem en de verklaring van arbeidsongeschiktheid. Bij zijn verzoekschrift voegt hij een medisch attest toe van 24 maart 2011 waarin de behandelende arts verklaart dat betrokkene “*op medische gronden blijkt een uitgesproken gehoorverlies te hebben aan beide oren*”. De Raad stelt vast dat het attest geen verklaring van “arbeidsongeschiktheid” bevat. Los van de vraag of dit medische probleem hem belette te werken of werk te vinden, toont verzoeker niet aan dat hij dit medisch probleem ter verklaring van het gebrek aan werk heeft voorgelegd aan verweerder waardoor hij er geen rekening mee kon houden bij de beoordeling van de feiten. Verzoeker verwijst tevens naar het stuk “*trajectovereenkomst*” afgesloten met de VDAB en waaruit blijkt dat hij belangrijke inspanningen heeft gedaan om werk te vinden ondanks de taalmoeilijkheden die hij ondervond en zijn medische handicap. De Raad stelt vast dat verweerder geen kennis kon hebben van de ‘trajectovereenkomst’ nu het stuk dateert van 23 augustus 2011 en de bestreden beslissing is genomen op 25 juli 2011. Bovendien wordt herhaald dat verzoeker, in het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting, zijn inspanningen om werk te vinden dient voor te leggen aan verweerder.

Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen terecht dat *“nergens (...) uit het administratief dossier (blijkt) als zou verzoeker onvrijwillig werkloos zijn geworden. Immers, verzoeker heeft nagelaten verwerende partij te berichten aangaande zijn werkloosheid en heeft eveneens nagelaten, voordat de bestreden beslissing genomen werd, aan te tonen dat hij zich als werkzoekende heeft aangemeld bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening. Indien verzoeker meende aanspraak te kunnen maken op de uitzonderingsbepaling voorzien in artikel 42bis §2, 3°, diende hij verwerende partij hiervan op de hoogte te brengen. Hierbij dient benadrukt te worden dat de bewijslast bij verzoeker zelf ligt, en geenszins bij verwerende partij. Bovendien kan verwerende partij enkel rekening houden met de elementen die haar gekend zijn op het moment dat de beslissing genomen werd. Verzoeker kan niet gevolgd worden dat verwerende partij zich nog meer diende te informeren, zeker nu op het moment dat de beslissing genomen werd duidelijk was dat verzoeker sedert 29 oktober 2009 niet meer tewerkgesteld was en sedert 1 juni 2010 een leefloon ontvangt van het OCMW.”*

Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN